

LA CONFIRMACIÓ EN 9 PARAULES

Esperit. L'Esperit Sant, l'Esperit que movia Jesús, Déu mateix fet força, foc, potència transformadora. Déu mateix dins nostre! Rebre la confirmació és rebre de manera plena aquest Esperit, que ja se'ns va donar el dia del nostre baptisme però que ara ens omple del tot i per sempre: la nostra vida, des d'ara, és més plenament la vida mateixa de Jesús, perquè visquem allò mateix que ell vivia, caminem pel mateix camí que ell caminava, lluitem per allò mateix que ell lluitava, estimem allò mateix que ell estimava. I així entrem més a fons en la comunió de vida de Déu, Pare, Fill i Esperit Sant.

Sagrament. La confirmació és un dels set sagraments de l'Església, un dels set moments en què vivim de ple la presència i la força de Déu en nosaltres. Un sagrament és una acció amb la qual Déu fa present en nosaltres el seu amor, la seva proximitat, la seva gràcia,

la seva vida inesgotable. A través d'uns gestos visibles i d'unes paraules, nosaltres entrem en el que hi ha de més profund en la nostra fe: Déu que ve a nosaltres.

Refermament. La paraula “confirmar” vol dir fer més ferm, més sòlid, més definitiu. Pel baptisme vam encetar el camí cristià, vàrem ser fets fills de Déu, se'ns va donar l'Esperit de Jesús que ens empeny a creure en ell i a viure com ell. Ara això es referma, es confirma, es fa definitiu.

Unció. El moment central de la confirmació és quan el bisbe ungeix el qui es confirma amb l'oli sant (anomenat “crisma”), tal com es feia en l'antiguitat amb els sacerdots o els reis quan inauguraven el seu mandat. De la mateixa manera que un massatge posa a to i fa que un rendeixi més en una competició esportiva, o es curi de segons quines malalties o lesions, o se senti millor i més animat per a les activitats de cada dia, i de la mateixa manera que un perfum impregna el cos amb la seva bona olor, el signe de la crismació amb aquest oli perfumat fa visible com Déu actua en els qui es confirmen i els dóna el seu Esperit: la seva gràcia els impregnarà profundament, i els posarà a to, i els donarà força, i els farà semblants a Crist, per continuar la seva mateixa missió en el món. De fet, les dues paraules amb què Jesús fou anomenat, “Crist” i “Messies”, volen dir precisament, en grec i en hebreu, “ungit”: perquè Jesús, home com nosaltres, tenia plenament aquesta força de l'Esperit Sant que ara se'ns dóna.

Iniciació. Des de molt antic, es diu que la iniciació cristiana (és a dir, el procés que fa que una persona arribi a ser cristiana del tot) es realitza per mitjà de tres sagraments: el baptisme, l'eucaristia i la confirmació. El baptisme es la porta que introdueix en la vida de creients, l'eucaristia fa participar de la taula que reuneix a tota la família cristiana amb Jesús, i la confirmació referma definitivament tot el camí. Rebre la confirmació és, per tant, acabar el procés

d'iniciació i començar la vida de cristians adults. Una vida que farem juntament amb els altres cristians, perquè ningú no ho pot ser per lliure: necessitem el grup, la colla, la comunitat, per animar-nos mútuament en el camí i per viure junts la presència de Jesucrist enmig nostre.

Església. La confirmació és el sagrament de la incorporació plena a la comunitat cristiana, l'Església. Pel baptisme, certament, som fets fills de Déu i membres del seu poble, de la seva família. Però ara això queda posat en especial relleu. El fet que sigui el bisbe (cap visible de la nostra Església diocesana, i senyal de comunió amb les altres Esglésies diocesanes, en l'Església sencera de Jesucrist) el qui administri el sagrament, ho manifesta de manera viva. Ell confirma aquesta condició nostra de membres de l'Església. I nosaltres ens sentim cridats a participar activament en la vida d'aquesta comunitat de seguidors de Jesús, formada per gent tan diferent, que, amb les seves virtuts i els seus defectes, mira de fer present la Bona Nova de Jesús enmig del món.

Desig. Tot això que el sagrament és, no tindrà sentit si nosaltres no ho volem. En el baptisme, l'infant no desitja res, perquè no n'és capaç. Però nosaltres, ara, sí que en som capaços. Per això rebem el sagrament: perquè desitgem que la força de Déu vingui a nosaltres, i ens faci cristians del tot, i ens faci membres plens de la comunitat dels cristians.

Compromís. Rebre la confirmació és una crida seriosa, forta, plena d'empenta, capaç de transformar la vida. Quan un s'ha trobat de cara amb Jesús, quan un s'ha omplert del seu Esperit, es nota en tot el que fa i en tot el que viu. Rebre la confirmació comporta un compromís profund, reflexionat, constant: en la pregària, en la vida de comunitat (de grup, de moviment, de parròquia...), en la relació amb els altres, en la participació en activitats de servei i de solidaritat, en el treball per tot allò que contribueixi a construir un món més digne,

en el testimoni de la fe, en la capacitat de transmetre esperança... I potser també –¿per què no?–, en el plantejament d'una dedicació més plena, com a capellà, o com a religiós o religiosa, o en un país del Tercer Món...

Testimoni. Si creure en Jesús i intentar viure com ell ens dóna alegria i ens omple, segur que tindrem ganes que la gent que tenim a prop puguin experimentar això mateix que nosaltres experimentem. Els apòstols, quan van rebre l'Esperit, quan es van sentir veritablement plens de Jesús, van sortir a tot arreu per fer-lo conèixer! Ser testimonis de Jesús vol dir això: viure molt a fons el camí de l'Evangelí (la fe, la pregària, l'amor, el servei, el perdó, la lluita per la justícia...) i transmetre als nostres amics i a tota la gent que tenim a prop

